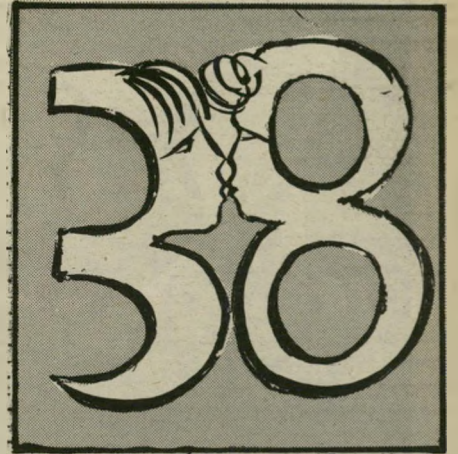

תני לאצבעות ללכת

שלום למלוטפיי היקרים. זהו. חג הפסח עבר. לימים ספורים הכל חזר למסלולו הרגיל, והנה קפץ עלינו חגנו הלאומי, יום העצמאות. במקומכם הייתי מנסה לנצל את מושג העצמאות ונותנת לכם באמת את העצמאות לנהוג כרצונכם.

בארצות בהן ביקרתי, יום העצמאות הוא חוויה בלתי-שכחה: מסיבות פרועות ושקטות; זיקוקי דינור; אנשים עליונים משתהים; זוגות מתנשקים ומתמזמים; מועדוני-לילה המגשים ממיטב המטבח והעצמאי. קחו גם אתם קצת מזה. ובין הסיכונים והחמוצים נסו להשתחרר מהעניין של המעצורים בבילוי הישראלי.

אני לא רוצה להטיף לבילויים פרועים במשך כל ימות השנה. אבל מה יקרה אם עם ישראל ישל מעליו, ליום אחד, את המדים הנוקשים ויבלה על אמת?

ועל כן אעסוק היום בשאלות המעצורים, שקוראים נחנקים הצילו לפני:

לילי אניז

לאונן ברי אמה

אני אשה ממושב ליד ירושלים. אנחנו בבית לא כל כך חפשיים. אך אני אהבת את זה ועוקבת אחרי כל המתפרסם בנושא של המין. אני גם מאזנת. אבל לידו אני לא יכולה. אפילו אם הוא מסתובב בתוך הבית, אני לא יכולה. אני מרשה לו לגעת בי תמיד ואני נוגעת בו. אבל בשארית ילדה, הייתי תמיד מתחבאת מאמא שלי. שהיתה מאוד קפדנית ותמיד עקבה אחרי מעשיי בבית. לא היתה לי סינה משלי בבית הוריתי מחבה שכולם ילכו והחגיגה היתה מתחילה, והיום זה קורה לא איתנו.

נראה לי שבאופן כללי את אשה בריאה לחלוטין ולא נפגעת באופן דרמטי מקפדנותה ועיקובה של אימך. רבות הנשים, יקירתי שלי, שיש להן בעיה בעניין פרטי זה. שהרי זה שידך לך, כולו שלך.

קשה לומר שזהו מחלה נוראית. בכל זאת, כדאי שתתחילי לעשות זאת בשלבים עם בעלך; זאת תהיה תצוגת-מין פרטית בשבילו, התגשמות פנטסיה של הרבה גברים. ואם כבר העלית את השאלה, הרי שאינך לך, יקירתי, התחילי לאסלאט בליטופים עצמיים, ועיברי בשלבים לרברים היותר נועזים, ותני לאצבעות ללכת כשבילך" וגם קצת כשבילי.

תראי שהנהגה המשותפת שלכם תגבר.

מגבר לגבר

דבר ראשון את צריכה להבין, לילי, שאני בחור רגיש ונפגע בקליקלות. כך התחיל את מיכתבו מלוטפי הצעיר בן ה-17, הידוע באופן ברור, חד וחלק, שהוא הומוסקסואל.

רק דבר אחד מטריד אותי, אני לא יכול לסנות אל בחור ולומר לו היי הלן אתה רוצה לשכב איתי? ואני גם פוחד שבגלל זה אקיים יחסים מיניים אחת לשנה. כשזה יבוא במיקרה". טוב, אז מה קרה. יקירתי השגת הרבה בעובדה שבגיל 17 הגעת למסקנה שאתה הומוסקסואל ואתה אוהב גברים. הרי זה בפני עצמו הישג, ופתרת לעצמך שנים רבות של תיסכול.

מידיו הומוסקסואלים, הבוגרים יותר, שמעתי שפתי-העניים פועלת אצל העליונים בדיוק כפי שהיא פועלת אצל הזוגות המעורבים. כמו כל הגברים והנשים בעולם תלמד גם אתה, עם הנסיון, את שפתי-הסימנים. בגיל 17 רבים הם שעדיין אין להם מישגלים קבועים וקשה עליהם הגישה לנערות. וזה לא כשביל שאתה אחר מהם במציאת האובייקט המיני ובטעמו.

מלבד זאת, איפה שמעת שזה נפוץ ורגיל לפנות לבחור, או לבחורה בהיי, את רוצה להשתגל איתי? זה היה יכול להיות נחמד. אבל, באמת, זה לא עובר ככה. לכן אל תיפגע אם תחטוף סטירה או שתיים על פנייה אגרסיבית. רכך את התיקושרת וגש אליו בהילוך איטי. שיהיה כמזל!

סטייל ולנטינו

אני בחור בן 26 וכל חיי היו לי חברות ככה. סתם. לפני חודשיים חברתי בחורה שעשתה לי משהו בלב. היא רוצה שאני אחזר אחריה סטייל ולנטינו, ובי אין את זה. מה עושים?

אתה, יקירי, סובל ממעצור חברתי. אולי קצת פוחד מה יגידו החברה על הרכושי. ואולי שהיא לא תיקח אותך פראייר.

אלה, בדרך כלל, גורמים חיצוניים. מפני שחיזור אחרי אשה נאהבת הוא דבר הקיים בכל גבר, בדרך זו או אחרת. אין צורך שתשתפך בדירי-הנופה ותכסה את הגברת במרד-שושנים, אבל בהחלט רצויה המילה היפה, שהרי אתה מדבר מהגיגיליך, הרי אמרת שאתה מתייחס אליה כאל משהו שונה ואחר מכל החברות הקודמות. אז למה לא תאמר לה זאת?

היא רוצה להרגיש רצויה, חשובה ומפונקת לידך. אני לא חושבת שאתה באמת מרגיש כמו "אנס חלקלק", המקבל את מבוקשו עלייך חנופה וחיוור. זה לא אונס ואין לך מה להתבייש בחשיפת ריגשותיך לפני אשה האמורה לחלוק איתך את החלקים האינטימיים ביותר לה ולך.

בתולים במכונית

נעבור אל המורסמים הנועזים. הפותחים את החלון אל חדרי-המיטות שלהם. כדי לתת לנו להציץ ולראות את מה שגם לנו יש בחדרי-המיטות שלנו:

● **מנחם עיני**, שחקן, פנטומימאי, ורקדן: אני הסתובבתי כל השנים עם הראש כעגנים. כשהצלחתי בגיל 32 להרכיב את הראש, גיליתי שאני בתול. ואני שמח שאני עדיין בתול ואני אשאר בתול. במידה שלי כבר אין. זה מודל 49. ואין חלקי-חלוק. ● **קיט הנטר**, החבר שלי ואבי בני, רץ הקטן: איבדתי את בתולי כש אמריקאי טיפוס — פוטו כספסל האחורי של קאדילק מודל 1955. הייתי בן 16 והיא בת 14. תלמידה בבית-הספר שלי. הלכתי עם חבר למישחק פוטבול, שתינו יותר מדי וחברי נגמר לגמרי. היא לא היתה החברה שלי, היא היתה שייכת לחברי. נסענו הביתה והוא היה שתי לגמרי. בשלב מסוים נאלצנו לעצור כדי לתל לו להקיא. כינתיים התחילו היחסים במכונית להתחמם. החבר הקיא בחורשה ואנחנו היינו כעגנים. כך איבדתי את בתולי.

רצו להרוג אותי'

(המשך מעמוד 17) וכיקש מכל מי שיכול לעזור לגר פלום. היושב חיד-משפט במאסר בגרמניה, להזכיר את חפזות.

"לקח כמה זמן" מספר האח, כי החברה האלה לא כל כך קוראים עיר תונים. בסוף הגיעו אליי כמה אנשים. שניים מהם סיפרו לי, כי הם גרו אז בקירנת מקום לזירת-הרצח. הם הכירו את הנרצח וראו את היורים נמלטים מהמקום רעולי-פנים.

שני הגברים הללו, ערבים ישראלים, סיפרו דבר מתמיה. הם אמרו כי הם עצמם נעצרו זמן מה קצר אחרי הרצח, והובאו לתחנת-המיטרה. שם התנפלה עליהם אשת-הקורבן, היכתה אותם והאשימה אותם ברצח בעלה וצ' עקה עליהם: למה רצחתם את איציק? לאחר יומיים שוחררו ממעצר.

"לכל האירוע הזה לא היה זכר בתי קי המיטרה ולא נרמו על כך במיש פט". שני הגברים היו מוכנים למסור תצ- הירים ואף להעיד בבית-הדין. אחיו של שץ לקח מהם תצהירים, הביא לארץ את עורך-דינו הגרמני של שץ, והחתים את השניים על המיסמכים הר- רוישים כדי לפתוח במישפט-חוזר בגר- מניה.

שץ מסכים את מיכתבו במי- לים הבאות:

כאן לא היה מישפט, אלא ממש רצח. שקרים כאלה ומישפט כזה רק בזמן הנאצים אולי יכול להתקיים. אצל אשתי ואחי יש מיסמכים המעידים על העוול שנעשה לי. אנא פרסמו זאת, כי זוהי הדרך היחידה שנשארה לי. עד כאן מיכתבו של שץ.

מילחמת כנופיות

"ה עולם הזה" התקשר עם אביו של שץ וקיבל ממנו חומר נוסף.

מתברר כי במיסמכים המצורפים לכתיב-האישום, שהוגש נגד שץ בגר- מניה, מסופר סיפור אחר לגמרי. שם נטען כי משך חודשים שררה מילחמת כנופיות ישראליות בפרנקפורט, על השליטה בשוק-הסמים בעיר. אסייג, שוחר-סמים יליד מארוקו, בעל אזרחות ישראלית, חי על רווחיה של אשתו הזונה, שעבדה במועדון-לילה בעיר. הוא נמנה עם חבורת, שבראשה עמדו האחים משה ויעקב אלפרון, הידועים היטב למיטרה בישראל.

שץ, גר שלוש ופרץ גחולן היו ראי- שיה של הכנופיה המתחרה בעיר. בינוי 1981, לאחר כמה קטטות, היכו אסייג והאלפרונים את שץ, במועדון-לילה אנטבקה, והיה ברור כי ההיתקלות הבאה בין הכנופיות תסתיים ברצח. אסייג, שהיה מודע לכך, פחד לחיי, השיג לעצמו אקדח והחביא אותו במכונית. אולם כאשר התנפלו עליו הרוצחים, לא הצליח אסייג להגיע אל הגשק בזמן ונהרג עוד לפני שהצליח לשפוט.

המיטרה מודה כי העדה העיקרית שלה היא אשת-הזונה, רדיקה אסייג. והיא אשר זיהתה את שץ מעל לכל ספק. הדוח המיטרי קובע כי רבירה של העדה נתמכים על-ידי התוצאות הנוספות של החקירה, עד לפרטי-הפר- טים הקטנים ביותר.

לפני בית-הדין הגרמני מצויה כיום בקשה לחדש את המישפט, לאור העדויות החדשות שהשיג אחיו בארץ. האח אמר להעולם הזה: "לוא חשבתי שאני אשם, אולי אהיה נוקט אצבע למענו. אבל במקרה הזה השתכנעתי שהוא לא אשם. אני יודע שהוא לא טלית שכולה תכלת ואני לא יודע מה יעשה כשיתחרר. אבל אם הוא זכאי, יש לשחררו מכלא".

בימים אלה נסעה אשתו של שץ, עם בנם בן השש, לגרמניה כדי לבקר. המישפחה נאבקת כדי לשחררו מהכלא ולהחזירו לארץ. ספק רב אם מישטרת ישראל תשמן לשונו של הבן האובד, אבל מאחר שמומן עבר המועד שהיה עליו להשלים ככלא בישראל, אין מניעה חוקית לשונו.

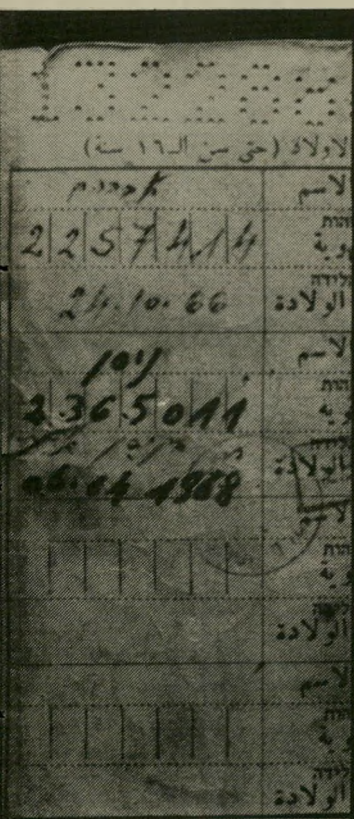
מכתב לבן מאומץ

(המשך מעמוד 27)

כל הזמן וגם האחים והאחיות שלך לא השלימו עם זה. הם היו מבקשים ממני שאחזיר אותך, ובכל פעם שהיו רואים ילד ברחוב היו אומרים לי: "אמא, תראי, הוא רומה לאחינו" אחיך הגדול, יעקב, היה כל כך נרגש שהוא חתך את היד שלו בסכין מרוב צער, והלך להרביץ לפקיד בלישכת-הסעד, מפני שחשב שהוא אשם בכל.

במשך השנים שעברו מאז לא הפסקתי אפילו רגע לחפש אותך. פניתי במכתבים לכל רשות אפשרית, אבל איש לא עזר לי. מישוה יעץ לי לפנות לבלש פרטי, כדי שהוא יחפש אותך עבורי. שילמתי לו כסף ונתתי לו את מיספר תעודת-הזהות שלך, כפי שהוא מופיע בתעודה שלי. הוא מסר לי דוח, ובו כתב שכנראה שינית את מיספר תעודת-הזהות שלך, מכיוון שתחת המיספר הישן לא נמצא איש.

פניתי הרבה פעמים לגברת אביבה ליאון, מנהלת השירות למען הילד. היא ענתה לי שאחרי שבית-הדין השפט הוציא צו-אימוץ עליך, אין רשות לתת לי

הרישום בתעודת-הזהות תחת 2365011 לא נמצא איש

פרטים על מקום הימצאך. היא כתבה לי שראתה אותך כמה פעמים, ושאתה ילד מאושר ועליו.

ביקשתי ממנה שתמסור לך את המכתבים שכתבתי לך כל השנים. היא הבטיחה שתכניס את המכתבים הללו לתיק מיוחד שיצורף לתיק-האימוץ שלך, וכאשר תגיע לגיל 18 ותרוצה לדעת מיהם הורייך האמיתיים, תמצא שם את כל המכתבים ממני.

יש אנשים שאומרים לי שעברו כבר 14 שנים מאז אומצת, שלא ראיתי אותך כבר כל כך הרבה שנים, ושהגיע זמן שאשכח אותך. אבל אמא לא יכולה לשכוח!

אינני יודעת אם תחליט קעת, כאשר אתה כבר יכול, לפתוח את התיק האישי שלך ולראות מיהם הורייך. ואין לי דרך לגלות אותך, ולכן פניתי להעולם הזה, אולי אם הם יכתבו לך מעל דפי העיתון את כל מה שאני רוצה להגיד, אצליח להגיע אליך. אולי יהיה מיכתבי זה כמו גלגלי-הצלה, שיביא אותך אליי.

אני יודעת שכתבו עליי שאני פרימיטיבית, שאמרו שאני משוגעת, אבל אני מקווה שלא תתבייש בי ובאחיך, ותבוא אלינו כדי שנוכל לחבק אותך ולראות אותך אחרי כל כך הרבה שנים.

אנא, בוא! אנחנו מחכים לך כל כך הרבה זמן!

אימך, שושנה לוטיוור